

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **P. B.**

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 4 lipca 2024 r., kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 23 listopada 2023 r., II Aka 162/23

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 24 lutego 2023 r., sygn. akt IV K 386/21

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
- 2) obciążyć P. B. kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Lublinie, wyrokiem z 24 lutego 2023 r., wymierzył P. B. następujące kary jednostkowe: 8 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. i 10 miesięcy za czyn z art. 224 § 2 k.k. i orzekł karę łączną 8 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny w Lublinie, po rozpoznaniu apelacji obrońcy, wyrokiem z 23 listopada 2023 r., zmienił zaskarżone orzeczenie pierwszoinstancyjne w ten sposób, że zmienił kwalifikację

prawną pierwszego przestępczego zachowania i w miejsce usiłowania zabójstwa przyjął art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 k.k.

W kasacji od wyroku Sądu odwoławczego obrońca podniósł zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa procesowego, żądając uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

W odpowiedzi na kasację oskarżyciel publiczny wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna (art. 535 § 3 k.p.k.).

Wbrew stanowisku przedstawionemu przez obrońcę, uzasadnienie zaskarżonego kasacją orzeczenia spełniało wymogi z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Wydając wyrok reformatoryjny Sąd *ad quem* przyjął i wyczerpująco uzasadnił, że stan faktyczny w sprawie pozwalał na przyjęcie, iż skazany przewidywał możliwość spowodowania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu i odrzucił tezę obrońcy o konieczności przyjęcia wobec sprawcy dobrodziejstwa z art. 15 § 1 k.k.

Warunkiem zastosowania instytucji czynnego żalu jest, aby sprawca odstąpił od usiłowania lub zapobiegł skutkowi dobrowolnie. Tymczasem P. B. nie tylko nie zrobił nic, aby ostatecznie nie dopuścić do spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu u pokrzywdzonego, ale wręcz, mając na uwadze zaistniały stan faktyczny w sprawie, nie będzie nadużyciem stwierdzenie, że po ataku na ojca tkwił on w błędnym przekonaniu, że dokonał zamierzonego przestępstwa z art. 156 § 1 k.k. Jak bowiem inaczej wytłumaczyć, że bił pokrzywdzonego wiele minut, uderzał go łokciem i rękami po twarzy, kopał leżącego ojca w głowę i tułów, przeciągnął z pomieszczenia na werandę ciągnąc go za koszulę, po to aby kontynuować bicie i kopanie go po całym ciele, a następnie odszedł spokojnie z miejsca zdarzenia, nie wzywając pogotowia i nie udzielając mu pomocy, pozostawiając zakrwawioną ofiarę leżącą na ziemi. Skazany przez całe zdarzenie nie tylko nie odstąpił od swego przestępczego zamiaru, ale nie pozwolił na przerwanie ataku M. B. , który próbował go bezskutecznie odciągnąć. P. B. nie podjął więc żadnych czynności, aby zminimalizować tragiczne skutki zajścia, co wykluczało przyjęcie wobec niego

instytucji dobrowolnego odstąpienia. Jednocześnie Sąd Najwyższy zdecydowanie oponuje przeciwko tezie obrońcy, według której procedujący Sąd miałby wyjaśniać, dlaczego u pokrzywdzonego nie wystąpiły cięższe obrażenia przewidywane dla danego przestępstwa, pomimo przyjęcia, że sprawca nie wykazał czynnego żalu. W niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny uzasadnił, dlaczego w stosunku do P. B. nie miało prawa bytu tzw. usiłowanie niedokończone, ale nie miał ustawowego obowiązku wyjaśniania, dlaczego w tych okolicznościach u pokrzywdzonego ostatecznie nastąpiły skutki z art. 157 § 1 k.k. a nie zamierzone przez sprawcę z art. 156 § 1 k.k.

Z powyższych powodów Sąd Najwyższy postanowił jak w dyspozytywnej części orzeczenia, a kosztami za postępowanie kasacyjne obciążył skazanego po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[J.J.]

[ms]